

Børne Blad

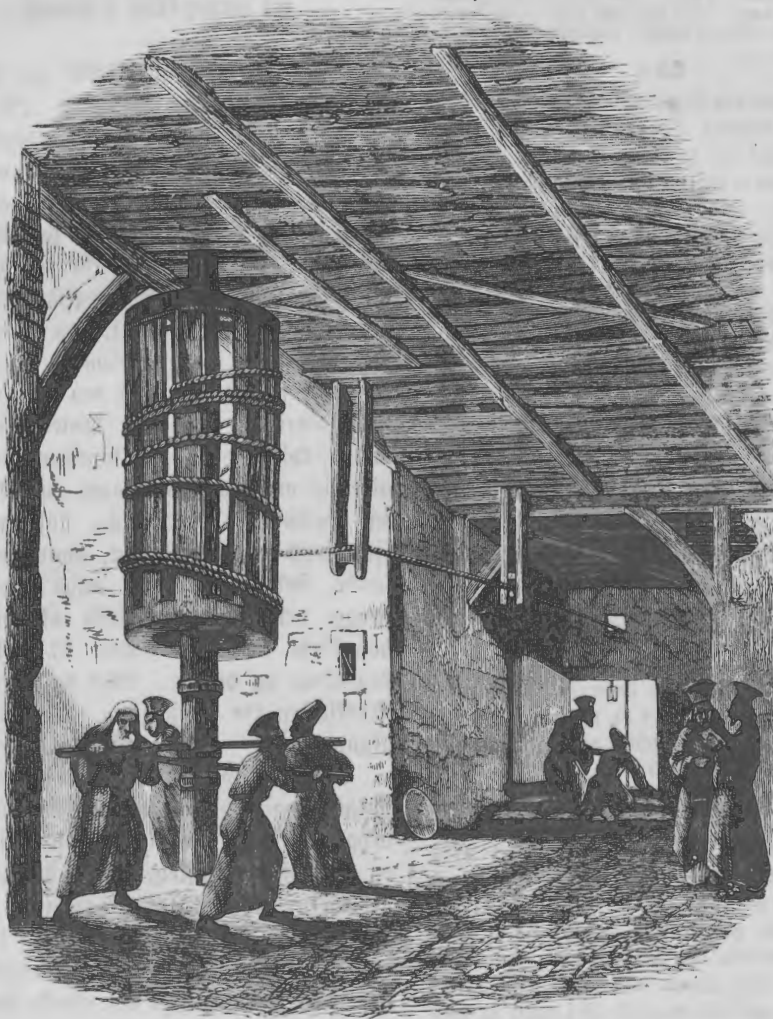
WALDOR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

24de mai 1891.

17de aarg.

En gammeldags heiseindretning.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Breve og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa visse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

65 a.

Hvad kalder den striftkloge frelseren her? Hvad betyder ordet mester? Svar: Mester, eller Rabbi, var en ærestitel for de jødiske lovlærere paa Jesu tid, med hvilken de hjuledes og tiltaltes af sine disciple (Matth. 23, 7). Hvad spørger den striftkloge Jesus om? Hvor viser Jesus ham hen for at saa rede paa dette spørgsmål? Og hvad siges der derom i loven? Hvem kender ogsaa til, hvad der staar i loven og giver derfor et rigtigt svar herpaa? Hvad er altsaa efter loven betingelsen for at saa det evige liv? Hvor meget af hjertet, sjælen, sindet og styrken skal elske Gud? Naar al den kærlighed, som mennesket har i sin sjæl og hjerte, i sit sind og styrke, skal være til Gud, hvor megen kærlighed faar saa mennesket have til verden og synden? Strider den rette kærlighed til sig selv og næsten mod kærligheden til Gud, eller er den meget mere indbefattet deri? Hvad sår herren derfor til den befaling, at elske Gud over alle ting? Og hvor høit skal vi elske vor næste? Hvorledes skal vi da kunne vide, om vi har elsket næsten høit nok, agtet ham nok og gjort nok for ham? Ved at anvende den regel, Jesus har givet os: „Alt det, I vil, at menneskene skal gjøre imod eder, det gjører I og mod dem.“ Hvoraf ser vi, at denne striftkloge endnu ikke havde forstaaet budet om næstekærlighed og derfor heller ikke opfyldt det?

Hvilken lignelse eller eksempel bruger nu frelseren for at vise den striftkloge, hvad næstekærlighed er? Hvorfor vælger Jesus netop stedet mellem Jerusalem og Jeriko i sin lignelse? Svar: Fordi veien fra Jerusalem ned til Jeriko var bekendt som et meget farligt sted, hvor røvere stadig holdt til for at anfælde og røve dem, som kom forbi. Og hvad gjorde røverne med denne mand, som Jesus her omtaler? Hvad trængte nu dette menneske til i denne sin hjælpeløse tilstand? Hvem kom nu først den samme vei og saa mennesket ligge der halv død? Hvad skulde

og kunde presten her have gjort? Derfor presten var den, der var bleven røvet, hvad havde han villet, at den anden skulde gjort med ham? Men hvad gjorde presten? Hvem var den anden, som kom og saa den røvede mand ligge ved veien? Til hvilken stand eller stilling hørte leviterne? Svar: Leviterne var af geistlig stand, og gjorde tjeneste i templet under presterne. Hvad gjorde saa leviten, da han saa den hjælpeløse mand? Havde presten og leviten herved opfyldt loven om næstekærligheden, eller havde de brudt den? Da de ikke havde holdt loven, hvad kunde de da heller ikke efter loven vente at arbe?

Et dampskib i brand.

Den 27de mai 1838 laa det store, smukke dampskib „Nikolai den første“ færdigt til afgang i Kronstadts havn. Det skulde netop afgaa paa en af sine regelmæssige ture mellem St. Petersburg og Travemünde. Høit hvirvlede røgen i tykke, mørke masser ud af de mægtige dampskibspiber, medens mandstabet, som bestod af 33 matroser, var i travl virksomhed for at træffe de sidste forberedelser til den nær forestaaende afreise. Fra alle kanter strømmede mænd, kvinder og børn sammen for at begive sig ombord. Her saaes russiske greber og adelsmænd i sin rige, stavelige dragt, kjøbmænd og fabrikanter, haandværkere og lærde, fædre og mødre, unge og gamle i broget brimmel. De sidste affkedsord og haandtryk veksledes endnu til affed med slegtninge og venner. Men da lyder dampskibsklokken for tredje gang. Det er tegn til afgang.

Landgangsbroerne bliver bragte bort, de tauge, hvormed dampbaaden er bunden til bryggen, løses, maskinen begynder at stønne og arbejde, og hjulene sætter sig brusende i bevægelse. Hvide lommetørklæder sees at vifte saavel fra dampbaaden som fra land som et sidste farvel; skitets fart bliver stadig større og større, indtil det ganske forsvinder for de tilbagestaaendes blik.

Der var ialt 132 reisende ombord. Mange

af disse stod oppe paa dækket og betragtede det omliggende landskab, andre var beskæftigede med at faa samlet og ordnet sit reise-gods eller faa bragt forskellige af sine sager ned i kahytterne. En del børn havde allerede flittet bekendtskab og legede fornøiede omkring paa det store dæk.

Paa en bænk sad blandt andre kjøbmand Berg fra St. Petersburg med sin hustru Lovise. Det var hans hensigt at tage en badetur i Gms paa grund af et langvarigt halsonde; medens han opholdt sig paa badestedet, skulde hans hustru besøge sine forældre, som boede i Frankfurt am Main, og de havde med sin seksaarige datter Maria. For femten aar siden havde fru Berg forladt sin fædreneby og sit dyrebare hjem for at følge sin mand til Ruslands hovedstad, hvor han allerede havde grundet en indbringende handelsforretning; i femten aar havde de her levet lykkelig sammen og i det fremmede land fundet et hjem rigt paa hygge og kjærlighed. De havde i denne tid faaet fem børn, hvoraf de havde ladet de fire blive tilbage under tilsyn af kjøbmandens mor, som boede hos sin søn, medens den yngste, Maria, som ovenfor fortalt, havde faaet lov til at følge med forældrene; moderen syntes, at hun ialfald maatte have en af de smaa med sig, og hr. Berg havde efter en del indvendinger tilsidst maattet tillade det. Saaledes havde moderhertet en liden erstatning og trøst under den lange adskillelse; medens hun nu sad og med stille længsel tænkte paa de fire andre børn, som hun for hvert øieblik fjernedes mere og mere fra, kunde hun ialfald glæde sig ved synet af sin lille datter, som glad og fornøiet tumlede sig om paa dækket sammen med de andre børn. Og saa støj atter hendes tanker langt henover havet til den skjønne fædreneby og det elskede barndomshjem, hvor hun vidste, at de gamle forældre med inderlig længsel ventede paa hendes komme.

Berg saa sin kone sidde og fryde sig ved

synet af sin lille pige, som saa glad sprang omkring. „Det glæder mig, kjære Lovise“, sagde han, „at jeg har kunnet berolige dig en del ved at tage Maria med; men paa den anden side har jeg endnu mine store betæneligheder derved. Et seksaars gammelt barn kan blive til stort besvær paa en saadan reise. Saalænge det er pent veir, og alt gaar godt, vil det forhaabentlig nok løbe af uden for store vanskeligheder; men det er ikke godt at vide, hvad der kan indtræffe. Vi faar imidlertid haabe paa det bedste.“

Fru Berg trykkede sin mands haand og sagde: „Ja, lad os ikke tale mere derom nu. Jeg føler mig taknemmelig mod dig, fordi du har givet efter for mit ønske, og jeg kan ikke sige andet, end at jeg er inderlig glad over, at jeg ialfald har et af børnene med. Jeg vil nu med glæde undertaste mig alt det besvær, som det kan bringe mig, og det er mit haab og min bøn til Gud, at han baade vil holde sin haand over vor lille Maria og de andre kjære smaa, som vi har ladet blive tilbage. Derfor lad os ikke være bekymrede, men sætte vor tillid til vor himmelske faders omsorg.“

„Ja, lad os forsøge paa det“, sagde hendes mand, idet han reiste sig for at gaa ned i kahytten og ordne noget med deres tøj.

* * *

De første tre dage gik alt godt og vel. Veiret var smukt og behageligt, og en gunstig vind fremstjynde skibets fart. De reisende følte sig meget vel tilmode og haabede allerede onsdag den 30te mai ved middagstid at kunne naa Travemünde.

Men tirsdag eftermiddag dreiede vinden sig pludselig om til sydvest. Den øgede stadig paa, blev mere og mere voldsom og gik tilsidst over til at blive næsten storm. Maskinen maatte arbejde af al kraft og kæmpe sig frem mod vind og bølger. Onsdag morgen fik man øie paa Rygens kyst og det klippefulde forbjerg ved Artona isigte; stormen og bølgegangen var fremdeles lige volds-

Bed havegunden.

Den lille musikant.

som; men den stolte dampbaad kjæmpede sig ufortrødent videre. Kapteinen hgaabede at kunne naa Travemünde havn om natten omtrent klokken to og lod i den anledning træffe en del nødvendige foranstaltninger for efter ankomsten saa hurtig som muligt at faa bragt iland de reisendes tøj.

Det var blevet nat. Stormen bruste henover havet. Bølgerne hævede og sænkede sig med ensformig majestætist brusen. Fra den skyfri himmel funkede stjernerne ned over søen. Alle de reisende havde gaaet til tøs. Ogsaa skibets kaptajn, der hedte Stahl, havde lagt sig efter at have overgivet kommandoen til førstekyrmænd. Ingen anede den skrækelige ulykke, som snart skulde hjemsøge dampbaaden.

Klokken var bleven omtrent 1, da kaptajn Stahl, som endnu ikke var sovnet, forstrækket styrkede op fra sin køje. En urolig løben frem og tilbage paa dækket havde naaet hans øre. Hvad skulde det betyde? Han fik klæderne paa sig i en fart og ilede op for at se, hvad der kunde være paa færde. Han var ikke kommen længere end et stykke op ad kaghytstrappen, da det uhyggelige raab: „brand, brand!“ lød imod ham. Et skrækeligere raab kan vel neppe høres ombord paa et skib ude paa søen!

„Brand! Brand!“ lød raabet høit og uhyggeligt, og snart efter var dækket en scene for den ubeskriveligste forvirring og fortvilelse. Passagererne var fulde af angst og skræk styrkede op. Vilde strig hørtes fra kvinder og børn og næsten alle løb raadløse og træstesløse omkring. Ingen vidste, hvad han skulde gjøre for at redde sit og sine kjæres liv. Mørke, kvælende røgmasser veltede sig henover dækket og forøgede nattens mørke. Til sidst brød flammerne frem og oplyste alt med sit skrækelige skin. Havde striget og forstrækkelsen været stor før, blev den det end mere nu. Fortvilede saa de stakkels mennesker sig om. Hvorledes skulde de undsky en frygtelig død i flammerne? (Sluttes.)

Det døende barns nye testament.

Et engelsk blad læses følgende:
Jeg aflagde engang besøg i et smukt hus, som tilhørte en herre i New Hampshire. Han sagde ved denne leilighed til mig:

„Jeg var engang en af de værste og dybest nedfunkne druffenbolte. Jeg skal fortælle dig, hvorledes jeg blev udfriet derfra. Nogle kvinder havde lagt merke til en liden pige, som daglig kom deres hus forbi med en dunk i haanden. En dag tiltalte man hende og spurgte: 'Hvad har du i din dunk, min lille pige?'

„Det er whisky, frøken.’

„Hvor bor du?’

„Neden for bakkén.’

Damen fulgte med barnet hjem og spurgte hendes mor: 'Er det Deres barn?'

„Ja.’

„Gaar hun i skole?’

„Nei, vi har ingen klæder til hende.’

„Lad hende da komme op til os, saa skal vi forsyne hende med klæder.’

„Ja, tusend tak’, svarede den stakkels kone; men min mand tager dem saamænd og drikker dem op.’

„Gaar Deres barn i søndagskole?’ spurgte damen videre.

„Nei’, svarede moderen.

„Jeg har da en plan, som jeg vil foreslaa’, sagde damen. Lad Deres lille pige komme hjem til os om morgenen, og vi vil give hende tøj paa, saa hun kan gaa i søndagskole, og paa hjemmeien kan hun gaa ind og faa de gamle klæder paa igjen.’

Det blev man enig om, og den lille pige var saa lærvillig og lærte saa flukt at læse, at man forærede hende et nye testament; det var det første, hun nogen sinde havde eiet. Hun elskede bogen saa høit, at hun tog den med sig i sengen og holdt den i haanden, til hun faldt i søvn. I midlertid blev barnet sygt, saa sygt, at lægen udtalte, at hun maatte dø. Jeg, hendes far, gif

ind i hendes kammer og satte mig ved siden af hendes seng. O, hvor jeg vansmegtede efter drik; det rolige barn anede kun lidt, hvilkens helvedes ild der brændte i mit indre. Jeg maatte have drik, om jeg saa skulde udblyndre huset for at faa penge dertil. Jeg saa paa barnet; hun laa og døsede; det nye testament faldt hende ud af haanden. Jeg bemærkede dette og saa mig omkring, for jeg følte, at jeg var skyldig; jeg strakte haanden ud, tog testamentet, puttede det i lommen, gik min vei og fik for det en halv pot genever. Jeg drak den. Jeg gik tilbage til barnet, og snart saa hun paa mig og sagde: 'Far, du ved, at Jesus sagde: 'Gad de smaa børn komme til mig.' Jeg har prøvet paa at komme til ham, far, og jeg ved saa vist, at jeg skal komme op til Jesus, naar jeg dør; men kjære far, hvis Jesus skulde spørge mig om, hvad du har gjort med mit lille nye testament, hvad skal jeg saa svare?' De ord for som et lyn igjennem min sjæl; men førend barnet døde, hørte hun sin far raabe: 'Gud, vær mig syndig naadig.' Siden den dag har jeg nu i otte og tyve aar ikke rørt sterke drikke."

Kongens datter.

En meget fattig, men elskelig troende kvinde blev engang buden til middag hos to rige, unge damer. De var smukt og elegant klædte; thi de var af meget høi og fornem stand; men de var ligesom den fattige kone, hvem de havde indbudt, troende kristne. De modtog hende paa det hjerteligste og satte hende endog i „høisædet“. Medens de sad tilbords, kom de unge damers bror ind. Han var en verdslig og stolt herre, og da han fik øie paa den fattige kone i den pjaltede dragt siddende i „høisædet“, blev han staaende i døren aldeles maalløs af forundring og overraskelse. Da reiste den ene af søstrene sig og pegede

hen paa den fattige kone. „Bliv ikke forundret, kjære bror“, sagde hun mildt, „hun er en konges datter; hun har blot ikke faaet sin fine dragt paa endnu!“

Alt, hvad gjør vel det til sagen, om du er fattig og din dragt er lappet og falmet, naar du bare er et Guds barn, et kongebarn! Og hvad hjælper det vel, om du er rig og fornem og stor i verdens øine, hvis du ikke har noget haab om den klædning, som ligger og venter paa dig deroppe i kongens slot, den hvide klædning, som Jesus har forhvervet dig med sit dyrebare blod og med sin ubillige og uskyldige død!

Læser! Er du et kongebarn? Du lille gut, er du en kongesøn? Du lille pige, er du en kongedatter? O, kan du sige „ja“ til dette spørgsmaal, saa er du uendelig rig og lykkelig, ja du vil være det bestandig, baade her og hišset! Men, — maa du svare „nei“, at du ikke er noget „kongebarn“, — o, saa skynd dig at blive det nu straks!

Ør de gamle!

En gammel, fattig mand traadte en dag ind i en ganske fuldpaakket sporvogn. I det samme reiste sig høflig en ung gut fra sin plads og sagde: „Vær saa god og tag min plads!“

Hans venlige tilbud blev med glæde modtaget, og den gamle satte sig ned.

„Hvorfor tilbød du mig din plads“, spurgte han gutten.

„Fordi De er gammel, og jeg er blot en gut!“ svarede han beskedent.

Alt, hvor lidet man i vore dage ser af denne ærbødighed blandt de unge.

Kjære smaa! Vign I denne gut, da vil I ofte bringe solskin til mangen en træt og gammel.

„Du skal staa op for den graahærdede og hædre den gamle, og du skal frygte for din Gud; jeg er herren.“ (3 Mos. 19, 32.)

Kanarifuglen.

Af Christoph Schmid.

Kristine bad sin moder om at kjøbe hende en kanarifugl. Moderen svarede: „Du skal faa en, hvis du vil være rigtig lydlig og flittig; og særlig er der en ting, som du maa love mig, og det er at aflægge din utidige nysgjerrighed.“

Kristine lovede, at hun skulde gjøre sit bedste. En dag, da hun kom hjem fra skolen, sagde moderen til hende: „Inde paa bordet staar en ny æske; men jeg beder dig paa det alvorligste om ikke at aabne den eller blot at røre ved den. Hvis du er lydlig, skal jeg siden gjøre dig en stor glæde.“

Moderen gik derpaa ud for at se til den lille syge Wilhelm, som var hendes gubbarn. Men neppe var hun ude af døren, før den nysgjerrige pige havde æsken i sin haand. „Den er saa let,“ sagde hun, „og saa er der smaa huller i laaget. Jeg gad vide, hvad der kan være i den.“

Hun lettede lidt paa laaget — og se, øjeblikkelig hoppede en understjøn, gul kanarifugl ud og fløj under glad kvinden om i stuen.

Kristine forsøgte paa atter at fange fuglen og faa den ned i æsken, forat moderen intet skulde merke. Men medens hun forpustten og med glødende kinder forgyvedes jager omkring i stuen efter den letvinte fugl, traadte moderen ind, og da hun ser, hvorledes sa-

gerne staar, udbrøder hun: „O, du ustkkelige, nysgjerrige pige! Jeg havde tænkt at forære dig den smukke fugl; men jeg vilde først prøve dig, om du ogsaa fortjente at faa den. Men nu vil jeg istedet forære den til den snille Wilhelm, som er lydligere end du og ikke saa nysgjerrig.“

Gutten, som blev vred ihu.

Af Christoph Schmid.

En gut kom en dag ind i sin nabos have og fik der øie paa en blomstrende rosenbust. Han plukkede en rose og vilde rigtig nyde den deilige duft. Men da han sat sin lille næse begjærlig ind mod den halv aabnede rose, følte han med engang en heftig smerte. En bi havde været skjult i rosen og havde stuktet ham i næsen.

Vred ihu greb gutten den ene haandfuld jord efter den anden og kastede forbitret paa de i nærheden staaende bituber. Herover blev bierne saa opbragte, at de styrte sig over ham i mængdens og tildelte ham sikkert hundrede stik. Han blev alvorlig syg, maatte udholde usigelige smerter, og han kunde være glad ved at slippe derfra med livet.

Ja, her ser man, hvad man udretter med heftighed. Galt — værre!

Oplæsning paa gaader i nr. 19.

De begravne byer var: 1. Lille, Aabo, Bern.
2. Basel, Aarhus,

Billedgaade

n **C** og G 1 **N** ordi

1
2
3
4
5
6